

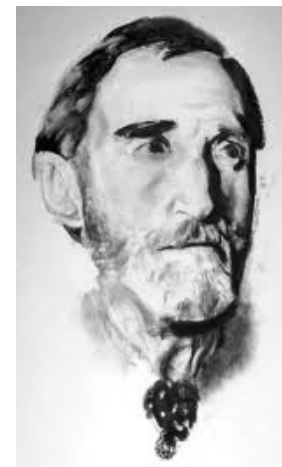
Radu Costinescu - Constanța văzută de la Agigea, 1964

Amurg de iarnă

de George Bacovia

Amurg de iarnă, de metal,
Câmpia albă – un imens rotund –
Vâslind, un corb încet vine din fund,
Tăind orizontul, diametral.

Copacii rari și ninși par de cristal.
Chemări de dispariție mă sorb,
Pe când, tăcut, se-ntoarce-același corb,
Tăind orizontul, diametral.

Editorial

Vasile GRIGORESCU

Scrisul

Am fost invitat, mai zilele trecute, la o întâlnire cu tineri interesați de „leadership”. Cuvânt „greu” asupra căruia mi-am exprimat nedumerirea, nereușind să îl acopăr pe de-a-ntregul mulțumitor cu un termen al limbii noastre.

Am spus atunci că principala virtute a unui lider autentic este capacitatea de a comunica și că, în opinia mea, nu este vorba despre comunicare în termeni generali, ci despre comunicarea prin scris. Calitatea de a scrie bine, creator, reflectă una din laturile cele mai importante ale unui lider: capacitatea de organizare a ideilor. O persoană care se împiedică în cuvinte, care disprețuiește beneficiile unei scrieri fluente, care gândește despre compunerea unui text că este un lux inutil, comite o mare greșală. Este încă mai rău când consideră această abilitate irelevantă.

Este o lozincă, însă scrisul, ca expresie a creației, este un fundament al libertății. Orice stavilă în calea lui, dincolo de cea estetică, dezvăluie intenția unor „lideri” de a împiedica nașterea unor înlocuitori autentici. Îndeletnicirea scrisului atrage după sine obligația de a protesta vehement împotriva oricărei îngrădiri. Cu cât stavila este mai înaltă, cu cât ideologia este mai radicală, cu atât obligația „scriitorului” de a le diseca, de a le critica, de a „râde de ele” este mai covârșitoare. Nu se pot găsi circumstanțe atenuante asasinului cuvântului liber decât tot ca expresie a libertății.

Linia de demarcație între un lider autentic, interesat de prosperitatea comunității și un demagog pare a fi suficient de groasă pentru a nu se confunda. Că nu este tocmai așa ne-o arată ușurința prin care reușesc unii să-și ascundă „blana” cu diverse „făcături”, sub forma unor erudite lucrări „adaptate”, doctorate etc. cu ajutorul cărora se deghizează în îndrumătorii nației, cei care administrează adevărul și dreptatea.

Pornind de la cele mai sus spuse, ne-a bucurat cu asupra de măsură recunoașterea primită anul trecut de niște valori exemplare, personalități apropiate Sud-ului nostru: Mihai Dinu (pentru volumul *Mică metodă de liră pentru începători*), Emil Lungeanu (pentru volumul *Jocul*), Constantin Lupeanu (pentru *Părinții Sistemului Filozofic Taoist*), Raluca Tudor (pentru editarea volumului anterior), Florentin Popescu (pentru volumul *Eu v-am citit pe toți*), cât și Ștefan Crudu (Premiul „Oameni de nota 10” pentru jurnalism).

Să fie oare semn de îndreptare ?

Joi, 5 martie 2015, începând cu orele 11.00, la sediul Editurii Rawex Coms din București (Calea Griviței, nr. 403, Bl. R, sector 1) vor fi prezentate volumele *In memoriam Constantin Carbarău și Bibliografia revistei Sud, 1996-2001*. Pentru participare și amănunte puteți apela la telefonul redacției 0720 350555.

BOLINTINUL INTERBELIC

pag. 3

Am citit despre... Oameni care lasă urme

Florentin POPESCU

„Domnule, îmi spune cineva, poporul acesta nu moare. Și nici nu se predă !” „Dar cine a pus problema morții sau a predării lui ?” îl întreb.

Și omul, despre care știu că are o fire echilibrată, nici pesimist și nici optimist în totalitate, ci având bine dozate din amândouă aceste atribute, îmi argumentează spusa așa cum știe el. „Păi, zice, uită-te și tu ! Corupția bănuie prin România peste tot și românul este, din păcate, foarte inventiv și în acest domeniu. Avem corupție de la vâdică până la opincă, de la miniștri și parlamentari până la oamenii care fac curat pe străzi. Poate că există corupție și printre aurolici. Nu știu, da' nu m-ar mira să avem și acolo ! Se fac arestări peste arestări și pentru mine a devenit chiar distractiv ca în fiecare dimineață când îmi beau cafeaua să aud la Radio că s-au mai făcut niște descinderi la case de corupți (ori bănuți de corupție și fapte condamnabile penal: trafic de țigări și de stupefiante, chiar și de carne vie, hoții pe scară largă și câte altele), că procurorii nu mai prididesc să alcătuiască dosare de trimitere în judecată, că nu mai știu care parlamentar sau fost ministru este cercetat sau condamnat etc. etc.

(continuare în pag. 2)

Nicolae Dan Frunteletă
Prima scrisoare

pag. 3

Acad. Ioan Aurel Pop
Eminescu și străinii - o reconsiderare

pag. 12

Prof. Univ. Dr. Mircea Dumitru
Cum gândim azi, cu Eminescu, traducerea și
tălmăcirea operelor filozofice ?

pag. 13

Gl. bg. (r.) Gheorghe Dragomir
Osama bin Laden e „mort”, trăiască „Statul Islamic”,
noul inamic al planetei

pag. 14

Donuț Caragea

Ionuț Caragea, *Cer fără scări/Ciel sans escalier*, editura eLiteratura, București, 2014.

Reîntors acasă, prolificul și provocatorul Ionuț Caragea, un literat atipic, dezlănțuit într-o abundentă producție (versuri, aforisme, escistică, proză SF) vrea să *rescrie lumea*. Descoperă, îngrijorat, că „este atâta poezie în jurul meu / încât niciodată nu voi avea timp să o scriu”; în plus, mintea este „trădătoare de suflet” și, cu fiecare cuvânt încredințat *cimitirului alb*, pierde câte „o picătură de viață”. În fond, „extremistul” Ionuț Caragea refuză cuvintele-decorații, știe că moartea este o „prezență invizibilă / care ne locuiește în fiecare clipă”; nu-i înțelege pe cei care, temători, nu sunt capabili de a dăruii, oblojind suferința din jur. „Născut” pe Google, cum ne anunța într-un mai vechi volum (editura *Stef*, Iași, 2007), poetul caută, cu o cucernicie sinceră, *locul spovedaniei*. Și în *Cer fără scări / Ciel sans escalier* (eLiteratura, 2014), împătimitul navigator, trudind la un „pedestal de cuvinte”, caută mirificul lumii, nu fericirea-cobai. Și nici mizerabilismul din jur. Veritabil „atlet al poeziei”, cum îl vedea Jacques Bouchard, un „bard cosmic liber”, ghidat de orgoliu, cum îl definea rafinatul Ștefan Borbély într-o densă prefață, Ionuț Caragea se (ne) întreabă: „și dacă pică serverul mai sunt poet”? (v. *Disconnect*). Evident, Ionuț Caragea este un poet autentic, urmând a fi „redescoperit”. Chiar dacă „realitatea virtuală”, aplatizând relieful axiologic, e locuită de cohorte de nechemați, doritori să circule, lăsând biete urme scriptice destinate „coșului”. Or, pentru Ionuț Caragea poezia este „o trecere de pictoni / între viață și moarte” (splendid spus!). Iar dedicațiile sale lirice, dobândind un înțeles soteriologic (cf. Ștefan Borbély), nu lasă loc echivocului: „Dumnezeu locuiește la ultimul etaj / într-un cer fără scări”. (Adrian Dinu Rachieru)

DISCONNECT

și dacă pică serverul mai sunt poet ?
și dacă pică brusc internetul în toată lumea
cine va mai auzi de mine ?

mi-ar plăcea să se dea o lege
prin care să se interzică poezia în locurile publice
să te duci în locurile special amenajate
cu un creion și o foaie de hârtie
să scrii numai pentru tine
ca și când poezia ta
ar fi un inel de logodnă
sau o promisiune de iubire

mi-am rănit sufletul pe hârtie
într-o baltă de cuvinte
tu îi spui clișeu
deșeu sau pur și simplu vorbărie

în timp ce poezia este o trecere de pictoni
între viață și moarte

sau un mistreț fugărit de alice
într-o pădure virgină

ceea ce scriu nu-i o simplă îndeletnicire
ci o dedicație pentru Dumnezeu
care uneori îți pune palma
pe frunte, femeie

chiar dacă viața înseamnă un spital
în care oamenii te tratează
cu pastile de sictir
în timp ce moartea inventariază suflete

dacă ar pica internetul
aș merge cu picioarele goale prin țărână
să simt trupul rece al înaintașilor mei
sau m-aș tunde zero
să nu-și dea nimeni seama
cât de frumos ninge

aș renunța la această vorbărie
și ți-aș trage un șut
acolo unde te doare cel mai tare
să-ți arăt cât de mult te iubesc

m-am născut pe *Google*
toată lumea știe
și tot caut, tot caut locul
în care să mă spovedesc

INIMĂ CU PERUCĂ

cuvintele sunt decorații obținute
în războaiele minții
și fiecare-și construiește-o legendă
în jurul propriului nume
și fiecare-și dă întâlnire cu moartea
cel puțin o dată în viață
rupând o legătură romantică de lungă durată
cu boala, tristețea, mizeria și alte amante perfecte
și ochii lui Dumnezeu care sunt peste tot
și ți-e imposibil să scapi de privirea lor insistentă
și cauți soluții inovatoare
să te ascunzi mai bine în tine
până și inima ta poartă perucă
până și pentru călătoria din vise
ai nevoie de ghid

NICIODATĂ NU LUĂM MOARTEA ÎN SERIOS

niciodată nu luăm moartea în serios
această prezență invizibilă
care ne locuiește în fiecare clipă

oricât de pustii ar fi viețile
ca niște străzi pe care doar praful mai circulă
ne dăm întâlnire cu umbrele
și mergem împreună în întâmpinarea dezastrelor

ajungem să credem că singura iubire
a fost să ne doară ceva
un semn divin, o judecată cu porțile sărutului închise

niciodată nu luăm moartea în serios
fiorul acela ce trece prin șira spinării
ca o cădere în gol în propriul vis
în clipa aceea când atingem pământul
și totul se cutremură
chiar și pământul dinlăuntru

mergem încolonați, oameni și umbre
fiecare ne dorim să fim altceva
într-un final și unii și alții
suntem îngeri și păsări negre
pe cerul din gura unui mort celebru